HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

נתן ליהושע. רבי יהושע בן חנניא כדאמר במס' ערכין (דף יג:) מעשה ברבי יהושע ברבי חנניא שהלך לסייע את ר' יוחנן בן גודגדא בהגפת לבותם אמר לו מחזר בך שאתה מן המשוררים ואני מן השוערים אלמא לוי הוה. ספרי (פ' קרח) וכבר נקט ר' יהושע בן חנניא לסייע את רבי יוחנן בן גודגדא אמר ליה מחזר לאמוריך שאתה מחייב בנפשך שאתה מן המשוררים ואני מן השוערים: **ומקומו מושכר.** ונתן לו רבי יהושע פרוטה בשכר המקום ונמצא מטלטלין נקנין עם הקרקע בכסף והכי משמע להך מילתא במס' שבי (פ"ה מ"ט) ונתקבלו שכר זה מזה. ועי"פ שעדיין לא הופרש קריים שם הוא שאסור לשאול לחבירו דבר שאינו מתוקן ולפילו אכלו ממנו אין כאן חיוב מיתה משום טבל (ו) ומן המותר יפרים מעשרותיו: **נתון לנעקיבא בן יוסף.** שנת מעשר עני היתה ור' עקיבא גבאי עניים היה ובספינה היו שניהם עמו: **לצורים בעינן.** מדקאמר מקומו ולא מקום אמר: **דלא ליטרחינהו.** ולהוליך משם כל זמן שרצו להניחו שם: **שני שטרות הן.** שני לישנין מלוקין בשטר: **וזו בשדה זו.** שהזיקו בו לגרכו וכתבו לו את השטר לראיה בעלמא: **חוזר בשטר.** שם לומר אין לרוני שהשה לו ראיה בידו: **ע"מ וכו'.** חוזר לף בשדה שהרי לא עשאו שלוחו לזכות אלא עם השטר והרי הוא כמוכר ואי לא ת"ש דקתני כל הני ולא קתני אגב ולטעמיך קני מי קתני אלא עד דאמר קני הכא נמי עד דאמר אגב והלכתא צבורים לא בעינן אגב וקני בעינן: איבעיא להו שדה במכר ומטלטלין במתנה מהו ת"ש עישור שאני עתיד לחזור נתון ליהושע ומקומו מושכר לו ש"מ איבעיא להו שדה לאחד ומטלטלין לאחר מהו ת"ש עישור שאני עתיד לחזור נתון לעקיבא בן יוסף כדי שיזכה בו לעניים ומקומו מושכר לו מאי מושכר מושכר למעשר ואי בעית אימא שאני ר' עקיבא דיד עניים הוה אמר רבא לא שנו אלא שנתן דמי כולן אבל לא נתן דמי כולן לא קנה אלא כנגד מעותיו תניא כוותיה דרבא יפה כח הכסף מכח השטר וכח השטר מכח הכסף יפה כח הכסף שהכסף פודין בו הקדשות ומעשר שני מה שאין כן בשטר ויפה כח השטר שהשטר מוציא בבת ישראל מה שאין כן בכסף ויפה כח שניהם מכח חזקה וכח חזקה מכח שניהם יפה כח שניהם ששניהם קונים בעבד עברי מה שאין כן בחזקה יפה כח חזקה שחזקה [ט]מכר לו עשר שדות בעשר מדינות כיון שהחזיק באחת מהם קנאם כולם במה

נתון לו ליהושע ומקומו מושכר לו ועישור אחר שאני עתיד למוד נתון לו לעקיבא בן יוסף כדי שיזכה בו לעניים ומקומו מושכר לו ש"מ בעינן צבורים בה שאני התם כי היכי דלא ליטרחינהו ת"ש [ו]דאמר [י]רבא בר יצחק אמר רב שני שטרות הן [א]וזו בשדה זו וכתבו לו את השטר חוזר בשטר ואינו חוזר בשדה [ב]ע"מ שתכתבו לו את השטר חוזר בין בשטר בין בשדה ורב חייא בר אבין אמר רב הונא שלשה שטרות הן תרי הא דאמרן אידך אם קדם מוכר וכתב לו את השטר כאותה ששנינו [ג]כותבים שטר למוכר אע"פ שאין לוקח עמו [ד]כיון שהחזיק [ה]עמו בקרקע נקנה שטר בכל מקום שהוא שמע מינה [ט]לא בעינן צבורים בה שאני שטר דאפסירא דארעא הוא והא עלה קתני זו היא ששנינו נכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להם אחריות בכסף בשטר ובחזקה ש"מ לא בעינן צבורים בה ש"מ: איבעיא להו מי בעינן אגב או לא ת"ש דקתני כל הני ולא קתני אגב ולטעמיך קני מי קתני אלא עד דאמר קני הכא נמי עד דאמר אגב [ה]והלכתא צבורים לא בעינן אגב וקני בעינן: איבעיא להו שדה במכר ומטלטלין במתנה מהו ת"ש עישור שאני עתיד למוד נתון ליהושע ומקומו מושכר לו [י]ש"מ איבעיא להו שדה לאחד ומטלטלין לאחר מהו [י]ת"ש עישור שאני עתיד למוד נתון לעקיבא בן יוסף כדי שיזכה בו לעניים ומקומו מושכר לו מאי מושכר מושכר למעשר ואי בעית אימא שאני ר' עקיבא [י]דיד עניים הוה אמר רבא לא שנו אלא שנתן דמי כולן אבל לא נתן דמי כולן לא קנה אלא כנגד מעותיו תניא כוותיה דרבא [י]יפה כח הכסף מכח השטר וכח השטר מכח הכסף יפה כח הכסף שהכסף פודין בו הקדשות ומעשר שני מה שאין כן בשטר [ט]ויפה כח השטר שהשטר מוציא בבת ישראל מה שאין כן בכסף ויפה כח שניהם מכח חזקה וכח חזקה מכח שניהם יפה כח שניהם ששניהם קונים בעבד עברי מה שאין כן בחזקה יפה כח חזקה שחזקה [ט]ה"מכר לו עשר שדות בעשר מדינות כיון שהחזיק באחת מהם קנאם כולם במה

ומקומו מושכר. ונתן לו רבי יהושע פרוטה בשכר המקום ונמצא מטלטלין נקנין עם הקרקע בכסף והכי משמע להך מילתא במס' שבי (פ"ה מ"ט) ונתקבלו שכר זה מזה. ועי"פ שעדיין לא הופרש קריים שם הוא שאסור לשאול לחבירו דבר שאינו מתוקן ולפילו אכלו ממנו אין כאן חיוב מיתה משום טבל (ו) ומן המותר יפרים מעשרותיו: **נתון לנעקיבא בן יוסף.** שנת מעשר עני היתה ור' עקיבא גבאי עניים היה ובספינה היו שניהם עמו: **לצורים בעינן.** מדקאמר מקומו ולא מקום אמר: **דלא ליטרחינהו.** ולהוליך משם כל זמן שרצו להניחו שם: **שני שטרות הן.** שני לישנין מלוקין בשטר: **וזו בשדה זו.** שהזיקו בו לגרכו וכתבו לו את השטר לראיה בעלמא: **חוזר בשטר.** שם לומר אין לרוני שהשה לו ראיה בידו: **ע"מ וכו'.** חוזר לף בשדה שהרי לא עשאו שלוחו לזכות אלא עם השטר והרי הוא כמוכר ואי לא ת"ש דקתני כל הני ולא קתני אגב ולטעמיך קני מי קתני אלא עד דאמר קני הכא נמי עד דאמר אגב והלכתא צבורים לא בעינן אגב וקני בעינן: איבעיא להו שדה במכר ומטלטלין במתנה מהו ת"ש עישור שאני עתיד למוד נתון ליהושע ומקומו מושכר לו ש"מ איבעיא להו שדה לאחד ומטלטלין לאחר מהו ת"ש עישור שאני עתיד למוד נתון לעקיבא בן יוסף כדי שיזכה בו לעניים ומקומו מושכר לו מאי מושכר מושכר למעשר ואי בעית אימא שאני ר' עקיבא דיד עניים הוה אמר רבא לא שנו אלא שנתן דמי כולן אבל לא נתן דמי כולן לא קנה אלא כנגד מעותיו תניא כוותיה דרבא יפה כח הכסף מכח השטר וכח השטר מכח הכסף יפה כח הכסף שהכסף פודין בו הקדשות ומעשר שני מה שאין כן בשטר ויפה כח השטר שהשטר מוציא בבת ישראל מה שאין כן בכסף ויפה כח שניהם מכח חזקה וכח חזקה מכח שניהם יפה כח שניהם ששניהם קונים בעבד עברי מה שאין כן בחזקה יפה כח חזקה שחזקה מכר לו עשר שדות בעשר מדינות כיון שהחזיק באחת מהם קנאם כולם במה**

נתון לו ליהושע ומקומו מושכר לו ועישור אחר שאני עתיד למוד נתון לו לעקיבא בן יוסף כדי שיזכה בו לעניים ומקומו מושכר לו ש"מ בעינן צבורים בה שאני התם כי היכי דלא ליטרחינהו ת"ש [ו]דאמר [י]רבא בר יצחק אמר רב שני שטרות הן [א]וזו בשדה זו וכתבו לו את השטר חוזר בשטר ואינו חוזר בשדה [ב]ע"מ שתכתבו לו את השטר חוזר בין בשטר בין בשדה ורב חייא בר אבין אמר רב הונא שלשה שטרות הן תרי הא דאמרן אידך אם קדם מוכר וכתב לו את השטר כאותה ששנינו [ג]כותבים שטר למוכר אע"פ שאין לוקח עמו [ד]כיון שהחזיק [ה]עמו בקרקע נקנה שטר בכל מקום שהוא שמע מינה [ט]לא בעינן צבורים בה שאני שטר דאפסירא דארעא הוא והא עלה קתני זו היא ששנינו נכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להם אחריות בכסף בשטר ובחזקה ש"מ לא בעינן צבורים בה ש"מ: איבעיא להו מי בעינן אגב או לא ת"ש דקתני כל הני ולא קתני אגב ולטעמיך קני מי קתני אלא עד דאמר קני הכא נמי עד דאמר אגב [ה]והלכתא צבורים לא בעינן אגב וקני בעינן: איבעיא להו שדה במכר ומטלטלין במתנה מהו ת"ש עישור שאני עתיד למוד נתון ליהושע ומקומו מושכר לו [י]ש"מ איבעיא להו שדה לאחד ומטלטלין לאחר מהו [י]ת"ש עישור שאני עתיד למוד נתון לעקיבא בן יוסף כדי שיזכה בו לעניים ומקומו מושכר לו מאי מושכר מושכר למעשר ואי בעית אימא שאני ר' עקיבא דיד עניים הוה אמר רבא לא שנו אלא שנתן דמי כולן אבל לא נתן דמי כולן לא קנה אלא כנגד מעותיו תניא כוותיה דרבא [י]יפה כח הכסף מכח השטר וכח השטר מכח הכסף יפה כח הכסף שהכסף פודין בו הקדשות ומעשר שני מה שאין כן בשטר [ט]ויפה כח השטר שהשטר מוציא בבת ישראל מה שאין כן בכסף ויפה כח שניהם מכח חזקה וכח חזקה מכח שניהם יפה כח שניהם ששניהם קונים בעבד עברי מה שאין כן בחזקה יפה כח חזקה שחזקה [ט]מכר לו עשר שדות בעשר מדינות כיון שהחזיק באחת מהם קנאם כולם במה

המקום בחליפין ושמא שכירות אין נקנה בחליפין[ז] דלמא התם [ט](ב"מ דף נט:) כשם שהקרקע נקנה בכסף ובשטר ובחזקה כך שכירות קרקע נקנה בכסף בשטר ובחזקה ובחליפין לא קתני[ט]: **חוזר בשטר ואינו חוזר בשדה.** ול"ת ומה ירואין זה[ח] אם יחזור בשטר כיון שלא יחזור בשדה וי"ל דלא ניחא ליה לליפוק שטר עילויה דלימא קלא בשטר טפי מבעדים[ט] ויאמרו שהוא שמוכר הכל ולא ימצא מלוה. ממנו לירץ לקרות להם שם ומעשה ברבן גמליאל וזקנים שהיו בספינה וכו' וקריאת שם דהתם היינו שם בעלים שיבררו הבעלים למי ימגוס[א] דהיינו ביעור אבל לא היה יוצא מקום ולא לקבוע מקום ולא להזכיר סכום שהיה יודע בודאי שלא יאכלו ממנו בני ביתו שכבר הזהירם שלא יאכלו כי לא היה מתוקן ות"ת למה אינו מזכיר תרומה גדולה בהסוס מעשה דרבן גמליאל[ב] וי"מ משום דחטא חטא פוטרת את הכרי מה"ת[ג] ושמא הפריסה קודם שילא מביתו כדי לצאת ידי חיסורא דתורייתא ונתנה להכן ולא נהירא וכי לא היה לו לרבן גמליאל לחוש לחיסורא דרבנן וי"מ דלהכי לא הזכיר תרומה גדולה לפי שחיטה חייבת בביעור כדתנן במס' בכורים (פ"ג מ"ג) ומייתי לה בפ' הערל (יבמות דף עג.) יש במעשר שני ובבכורים מה שאין כן בתרומה וכו' ומחייב ביעור במעשר לתרומה לף מיחייבת בביעור מכל שכן תרומה גדולה חייבת בביעור כדקתני במתני' דמעשר שני שהבאתי לעיל כיצד מוצא ביעור תרומה ונותנה להכן ללמוד חייבת היא בביעור ולכל הפחות מדרבנן וגם במשניות (למעשר שני פ"ה מ"ו) מפיק לה מקרא וגם נתחייו לוי[ה] לרבות תרומה ותרומת מעשר ואין להקשות מהסיא דיש במעשר שני ובבכורים מה שאין כן בתרומה דמשמע תרומה לימה חייבת בביעור די"ל דמיירי התם לבערם מן העולם כשהגיע זמן הביעור כגון מעשר שני ובכורים שלי לאפסר לאוכלם חון לירושלים לכך צריך לבערם מן העולם כשיגיע זמן הביעור אם לא יביאם לירושלים מכל תרומה שנאכלת בכל מקום אין צריך לבערה מן העולם אלא צריך ליתנה להכן והיינו ביעור שלא מ"מ הדרך קופיח לדוכתא לממי לא ביער התרומה וי"ל דוקאי תרומה שפריסו ממנה תרומה גדולה וה"ל חיסורא דתורייתא דלמא התם (יבמות דף פו:) וי"ל דסבר לף [ו]קנס לעניים ור' יהושע עני היה דלמא בבכורות (דף כח.) מכולהי קיימי ניכר שפחמי אתה וא"ת למה לא נתן לו גם מעשר עני וי"ל לפי שהיה רוצה ליתן להכיסה לעניים כדלמרינן בעירובין (דף סג.) הניחן מתנותיו לכהן אחד מניח רעב לעולם אי נמי היה לו לר' יהושע מאתים זוז[ו] לפיכך לף נקט מעשר עני ומ"מ היה יכול ליקח מעשר לחמור בתורת הקרקע, [אבל בצבורים] לא בעינן אגב וקני אלא כיון שהוא מקנה לו הקרקע והמטלטלין כאחד, כיון שהקנה הקרקע בכסף או בחזקה קנה המטלטלין שבתוכה. והיינו דלא [בב' א] בעינן אגב וקני עד דאסיק דלא בעינן צבורים, דאל"כ הו"ל לאבעויי בריישא היאך יקנה הצבורים שהוא פשוט שקונה אותם עם הקרקע וראס"כ יבעי אם קנה שאינן צבורים. וכ"כ הר"ם פ"ג [במכירה ה"ט]. ופי' מכל הני, מיהא דשטר ומעובדא דר' אליעזר ורב דהתם דהואיל ולא בעינן צבורים שוה סלע ממש קאמר. וק"ק צאן וק' חביות ממש הוא ולא הוו צבורים בתוכה. אבל מעובדא דרשב"ג לא מייתי ראיה דהתוא צבורין בתוכה היו. קני מי קתני. דקני המטלטלין, וודאי צריך הואיל ואינן בתוכה והוו מתנה איך יקנה המטלטלין אם לא יאמר לו קנה אותן עם חזקה שתקנה בה קרקע, אבל מכר מטלטלין וקרקע ונתן דמים והיו צבורין בתוכה, קנה כל המטלטלים בכסף שקנה קרקע, שאינו יכול לחזור בו מהמטלטלים הואיל ונתן המעות. שדה במכר. אם היו צבורין בלא אגב אלא שאמר לו קנה אותן עם הקרקע ואם לא היו צבורין דאמר ליה אגב, דליכא בין צבורין לאין צבורין אלא אגב וקני. **שדה [לאחד].** שאמר לו זכה במטלטלין לפלוני עם אותה חזקה שתזכה בקרקע לצרכך ואם לא היו צבורין שאמר ליה אגב, ולא אישטיא. ואם חזר בו קודם שתפס מקבל המתנה אין מוציאין אותה מידו. **לא שנו.** דנכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להם אחריות אלא שנתן לו דמי כל המטלטלין.

מסורת הש"ס

(ו) ב"ב עז. קנ: ע"ש, ג) [כתו"י ותפו"ר: רצב. וכ"ה בב"ב שם וכתל"ן], ג) שם קנה. קמז:, ד) [ע"עמו"ר ליתא בכת"י. וכ"ה שם שהחזיק זה בקרקע], ה) [ב"ק יג:], ו) שם לו:, ז) תוספתא דכתובות פ"ב ה"ג, ח) [לעיל ה ע"ב], ט) [תוספתא שם] תוספתא דב"ב פ"ב ה"ה, י) [בכת"י שבמ"ף: וקודם שהחזיק לטלקח], כ) [בכת"י שבמ"ף: מוכר], ל) [ל"ל כיון. ועי"ע"ן], מ) [ר"והקרקע" נלקה דיש לממוק. רש"ש, ע"ש], ס) [בדפו"ר: כולה], ע) [שם בבכורות נה נפקא לן כלל מדמיקע בהו כסף ופ"ב נה: ברש"י ד"ה ולא הקדשות וכו' נפקא לן מקרא בפ"ב בפ' ערכין ע"כ עוד שם נפ. בתוס' ד"ה אימא ולא הקדשות], ף) [ויקרא כז], פ) [לעיל ה ע"ב], צ) [דברים יד], ק) [ב"מ מז ע"ב], ר) [שבת ו ע"ב], ש) [דברים כו], ת) [ל"ל קנסא. (מהרש"ל)], א) [ב"ק עט.], ב) [ועי' תוס' ערכין כט: בד"ה ולא ידענא וכו' ותוס' ב"מ יח: ד"ה מקומו].

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ומקומו וכו' משום טעל דמן:

לעזי רש"י

קבישט"ר [קבישטער"א]. אספר (חלק מהרחמה שבו מושכים את הבהמה או את הסוס בצוואריהם).

מוסף רש"י

נתון לו לעקיבא בן יוסף. גבאי היה ופותה שנה שנת מעשר עני היתה (שם). שני שטרות הן. מלוקין זה מזה (רשב"ם ב"ב עז). זכו בשדה זו לפלוני. אני מקנה לכם בסודר זה שדה זו לנוכך פלוני וכן קנו לאותו פלוני כמו שזוכה לכם (שם). חוזר בשטר. מיפוי כח בשטר יכול לחזור בו כל זמן שלא נמסר בשטר לאותו פלוני (שם קנ:). ופליגי אמר כתבו ומנו, כל זמן שלא נתן ליד מקבל מתנה יכול זה שטר בעל כרחו של נותן, לפי שייפה כחו במתנה בעל פה לא ניחא ליה למיהוי מתנה בשטר, ופ"ג דאמרינן בפוקח הכותים (שם מ.). קנין בפני עדים ולף נרוך לומר כמותו דמתם קנין לכתיבה עומד, הני מילי בממון, דממתמא ניחא ליה למקנה שיכתבו שטר לקונה, אבל היכי דמתי לא כתבינן (שם עג:). ואינו חוזר בשדה. אמרי שכבר זכו בקנין אף בחזקה חכין לו (שם קנ:). שלא בפניו (שם קנ:). על מנת שתכתבו לו את השטר. הכי קאמר לא יכסה עד שיכתוב השטר לידו (שם עז:). שלשה שטרות הן. שלשה עניני שטרות הן ולף נמ לתלוק אלא לרוסוף (שם קנ:). אם קדם מוכר וכתב לו את השטר. מי שלרוך למכור מנכסיו למעות ורולה למכור מנכסיו למכירו ופעמים שהוא מוצא קופר וכותב שטר מכירה כדי שיהא מזומן ליתן לנוקח כל שעה שירלה למכור (שם עז:). ולכך קדם וכתכיבו והוא יכול לעשות כן (שם קנ:). כאותה ששנינו. שמוכר לעשות כן אע"ג דמיחזי כשיקרא לאין כאן לאפסר שלא יחזור בו מיהא לעולם לא מ